

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 8ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονισμός (ΕΕ) 1052/2013 — Διέλευση των εξωτερικών συνόρων — Σύστημα Eurosur — Ανάπτυξη του κεκτημένου Σένγκεν — Συμμετοχή — Συνεργασία με την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο — Κύρος»

Στην υπόθεση C-44/14,

με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ασκηθείσα στις 27 Ιανουαρίου 2014,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον A. Rubio González,

προσφεύγον,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους D. Moore και S. Alonso de Leon, καθώς και από την A. Pospišiloná Radowska, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους M. Chavier και F. Florindo Gijón, καθώς και από τις M. Ιωσηφίδη και P. Plaza García,

καθών

υποστηριζόμενων από:

την **Ιρλανδία**, εκπροσωπούμενη από τις E. Creedon και G. Hodge, καθώς και από τον A. Joyce, επικουρούμενους από την G. Gilmore, barrister,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από τον L. Christie, επικουρούμενο από τον J. Holmes, barrister,

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους J. Baquero Cruz και G. Wils, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνοντες,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, M. Pešič, L. Bay Larsen (εισηγητή), A. Ó Caoimh, C. Vajda, S. Rodin, και K. Jürimäe, προέδρους τμήματος, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, J. L. da Cruz Vilaça και F. Biltgen, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

γενικός εισαγγελέας: N. Wahl

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Μαρτίου 2015,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Μαΐου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή του, το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί την ακύρωση του άρθρου 19 του κανονισμού (ΕΕ) 1052/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013, σχετικά με την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Συστήματος Επιτήρησης των Συνόρων (Eurosur) (ΕΕ L 295, σ. 11, στο εξής: κανονισμός Eurosur).

Το νομικό πλαίσιο

Η απόφαση 2000/365/ΕΚ

- 2 Στις 29 Μαΐου 2000 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, βάσει του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου (αριθ. 19) σχετικά με το κερτημένο του Σένγκεν που έχει ενσωματωθεί στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτάται στις Συνθήκες (στο εξής: πρωτόκολλο Σένγκεν), την απόφαση 2000/365/ΕΚ, σχετικά με το αίτημα του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κερτημένου του Σένγκεν (ΕΕ L 131, σ. 43).
- 3 Το άρθρο 1 της ως άνω αποφάσεως απαριθμεί τις διατάξεις του κερτημένου Σένγκεν στις οποίες συμμετέχει το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας. Οι διατάξεις του κερτημένου αυτού οι οποίες αφορούν τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων δεν περιλαμβάνονται στις απαριθμούμενες από το εν λόγω άρθρο.

Η απόφαση 2002/192/ΕΚ

- 4 Στις 28 Φεβρουαρίου 2002 το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν, την απόφαση 2002/192/ΕΚ, σχετικά με το αίτημα της Ιρλανδίας να συμμετέχει σε ορισμένες από τις διατάξεις του κερτημένου του Σένγκεν (ΕΕ L 64, σ. 20).
- 5 Το άρθρο 1 της ως άνω αποφάσεως απαριθμεί τις διατάξεις του κερτημένου Σένγκεν στις οποίες συμμετέχει η Ιρλανδία. Οι διατάξεις του κερτημένου αυτού οι οποίες αφορούν τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων δεν περιλαμβάνονται στις απαριθμούμενες από το εν λόγω άρθρο.

Ο κανονισμός *Eurosur*

6 Οι αιτιολογικές σκέψεις 16, 20 και 21 του κανονισμού *Eurosur* έχουν ως εξής:

«(16) Ο παρών κανονισμός περιέχει διατάξεις περί της δυνατότητας στενής συνεργασίας με την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο, η οποία μπορεί να συμβάλει στην καλύτερη επίτευξη των στόχων του EUROSUR.

[...]

(20) Ο παρών κανονισμός συνιστά ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου Σένγκεν, στις οποίες δεν συμμετέχει το Ηνωμένο Βασίλειο σύμφωνα με την [απόφαση 2000/365]: ως εκ τούτου, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν συμμετέχει στην έκδοση του παρόντος κανονισμού και δεν δεσμεύεται από αυτόν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή του.

(21) Ο παρών κανονισμός συνιστά ανάπτυξη των διατάξεων του κεκτημένου Σένγκεν, στις οποίες δεν συμμετέχει η Ιρλανδία, σύμφωνα με την [απόφαση 2002/192]: ως εκ τούτου, η Ιρλανδία δεν συμμετέχει στην έκδοσή του και δεν δεσμεύεται από αυτόν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή του.»

7 Το άρθρο 1 του ίδιου κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«Ο παρών κανονισμός θεσπίζει ένα κοινό πλαίσιο για την ανταλλαγή πληροφοριών και τη συνεργασία μεταξύ κρατών μελών και του [Ευρωπαϊκού Οργανισμού για τη Διαχείριση της Επιχειρησιακής Συνεργασίας στα Εξωτερικά Σύνορα των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Οργανισμός)], με στόχο την ενίσχυση της επίγνωσης της κατάστασης και της βελτίωσης της ικανότητας ανταπόκρισης στα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών της Ένωσης [...] με σκοπό τον εντοπισμό, την πρόληψη και την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης και του διασυνοριακού εγκλήματος και τη συμβολή στη διασφάλιση της προστασίας και της διάσωσης της ζωής μεταναστών (“EUROSUR”).»

8 Οι παράγραφοι 1 έως 3 του άρθρου 4 του κανονισμού αυτού, το οποίο τιτλοφορείται «Πλαίσιο EUROSUR», προβλέπουν τα κάτωθι:

«1. Για τους σκοπούς της ανταλλαγής πληροφοριών και για τη συνεργασία στο πεδίο της επιτήρησης των συνόρων, και λαμβάνοντας υπόψη τους υφιστάμενους μηχανισμούς ανταλλαγής πληροφοριών και συνεργασίας, τα κράτη μέλη και ο Οργανισμός χρησιμοποιούν το πλαίσιο του EUROSUR, το οποίο αποτελείται από τα ακόλουθα στοιχεία:

α) εθνικά κέντρα συντονισμού,

β) εθνικές εικόνες της κατάστασης,

γ) ένα δίκτυο επικοινωνίας,

δ) μια ευρωπαϊκή εικόνα της κατάστασης,

ε) μια κοινή προσυνοριακή εικόνα βάσει επεξεργασμένων πληροφοριών (intelligence),

στ) μια κοινή εφαρμογή προϊόντων επιτήρησης.

[...]

3. Ο Οργανισμός παρέχει στα εθνικά κέντρα συντονισμού, μέσω του δικτύου επικοινωνίας, απεριόριστη πρόσβαση στην ευρωπαϊκή εικόνα της κατάστασης και στην κοινή προσυνοριακή εικόνα βάσει επεξεργασμένων πληροφοριών.»

9 Στο άρθρο 9, παράγραφοι 9 και 10, του ίδιου κανονισμού διευκρινίζονται τα εξής:

«9. Τα εθνικά κέντρα συντονισμού γειτονικών κρατών μελών ανταλλάσσουν μεταξύ τους απευθείας και σε σχεδόν πραγματικό χρόνο την εικόνα της κατάστασης των γειτονικών τμημάτων των εξωτερικών συνόρων αναφορικά με:

- α) συμβάντα και τυχόν άλλα σημαντικά γεγονότα που περιέχονται στο επίπεδο γεγονότων,
- β) στρατηγικές εκθέσεις ανάλυσης του κινδύνου, όπως αυτές περιέχονται στο επίπεδο ανάλυσης.

10. Τα εθνικά κέντρα συντονισμού γειτονικών κρατών μελών μπορούν να ανταλλάσσουν μεταξύ τους απευθείας και σε σχεδόν πραγματικό χρόνο την εικόνα της κατάστασης των γειτονικών τμημάτων των εξωτερικών συνόρων αναφορικά με τις θέσεις, την κατάσταση και τον τύπο των ιδίων πόρων που επιχειρούν στα τμήματα των γειτονικών εξωτερικών συνόρων, όπως περιλαμβάνονται στο επιχειρησιακό επίπεδο.»

10 Τα άρθρα 14 έως 16 του κανονισμού Eurosur προβλέπουν τους κανόνες σχετικά με την ικανότητα αντιδράσεως στα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών.

11 Το άρθρο 19 του ως άνω κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Συνεργασία με την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο», έχει ως εξής:

«1. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, η ανταλλαγή πληροφοριών και η συνεργασία με την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο δύναται να διεξάγεται επί τη βάσει διμερών ή πολυμερών συμφωνιών μεταξύ της Ιρλανδίας ή του Ηνωμένου Βασιλείου, αντιστοίχως, και ενός ή περισσότερων γειτονικών κρατών μελών, ή μέσω περιφερειακών δικτύων βασισμένων στις εν λόγω συμφωνίες. Τα εθνικά κέντρα συντονισμού των κρατών μελών συνιστούν τα σημεία επαφής για την ανταλλαγή πληροφοριών με τις αντίστοιχες αρχές της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου στο πλαίσιο του EUROSUR. Μόλις οι εν λόγω συμφωνίες συναφθούν, κοινοποιούνται στην Επιτροπή.

2. Οι συμφωνίες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 περιορίζονται στην ακόλουθη ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των εθνικών κέντρων συντονισμού ενός κράτους μέλους και της αντίστοιχης αρχής της Ιρλανδίας ή του Ηνωμένου Βασιλείου:

- α) πληροφορίες που περιλαμβάνονται στην εθνική εικόνα της κατάστασης κράτους μέλους, στον βαθμό που διαβιβάζονται προς τον Οργανισμό για τους σκοπούς της ευρωπαϊκής εικόνας της κατάστασης και της κοινής προσυνοριακής εικόνας βάσει επεξεργασμένων πληροφοριών,
- β) πληροφορίες που συλλέγουν η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο, οι οποίες έχουν σημασία για τους σκοπούς της ευρωπαϊκής εικόνας της κατάστασης και της κοινής προσυνοριακής εικόνας βάσει επεξεργασμένων πληροφοριών,
- γ) πληροφορίες κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 9, παράγραφος 9.

3. Πληροφορίες που παρέχονται στο πλαίσιο του EUROSUR από τον Οργανισμό ή από κράτος μέλος που δεν είναι μέρος ουδεμίας εκ των συμφωνιών που αναφέρονται στην παράγραφο 1 δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ανταλλαγής με την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο χωρίς την προηγούμενη έγκριση του Οργανισμού ή του οικείου κράτους μέλους. Τα κράτη μέλη και ο Οργανισμός δεσμεύονται από την άρνηση ανταλλαγής των εν λόγω πληροφοριών με την Ιρλανδία ή το Ηνωμένο Βασίλειο.

4. Οι πληροφορίες που ανταλλάσσονται δυνάμει του παρόντος άρθρου απαγορεύεται να διαβιβάζονται περαιτέρω ή να γνωστοποιούνται σε τρίτες χώρες ή σε άλλους τρίτους.
5. Οι συμφωνίες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 περιλαμβάνουν διατάξεις περί του οικονομικού κόστους που προκύπτει από τη συμμετοχή της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου στην εφαρμογή των εν λόγω συμφωνιών.»

Αιτήματα των διαδίκων και διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

- 12 Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί από το Δικαστήριο:
- να ακυρώσει το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur, και
 - να καταδικάσει το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 13 Το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο ζητούν από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη, και
 - να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.
- 14 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 2014, επιτράπηκε στην Ιρλανδία, στο Ηνωμένο Βασίλειο και στην Επιτροπή να παρέμβουν υπέρ του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου.

Επί της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 15 Προς στήριξη της προσφυγής του, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει έναν και μοναδικό λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 4 και 5 του πρωτοκόλλου Σένγκεν.
- 16 Το εν λόγω κράτος μέλος υποστηρίζει συναφώς ότι το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur είναι αντίθετο προς τις προαναφερθείσες διατάξεις, στο μέτρο που θεσπίζει, παράλληλα προς το άρθρο 4 του ως άνω πρωτοκόλλου, μια ad hoc διαδικασία συμμετοχής της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου, μέσω συμφωνιών συνεργασίας.
- 17 Πιο συγκεκριμένα, κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, η προβλεπόμενη στο άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur σύνδεση της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου με το σύστημα Eurosur είναι ένα είδος συμμετοχής, κατά την έννοια του πρωτοκόλλου Σένγκεν, δεδομένου ότι η συνεργασία των εν λόγω κρατών μελών με το οικείο σύστημα συνιστά συμμετοχή στην εκτέλεση του κανονισμού και η ενσωμάτωσή τους στο δίκτυο πληροφοριών τα εντάσσει στο κοινό πλαίσιο για την ανταλλαγή πληροφοριών και για τη συνεργασία, του οποίου η θέσπιση αποτελεί το αντικείμενο του κανονισμού, όπως ορίζεται στο άρθρο 1 αυτού. Συνεπώς, κατά την άποψη πάντοτε του προσφεύγοντος, οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ, αφενός, αυτής της συνδέσεως της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου με το σύστημα Eurosur και, αφετέρου, μιας συμμετοχής κατά την έννοια του πρωτοκόλλου Σένγκεν θα ήταν τεχνητή.
- 18 Επιπλέον, αν γινόταν δεκτό ότι είναι νόμιμη η θέσπιση μιας ad hoc διαδικασίας συμμετοχής, το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν θα στερούνταν πρακτικής αποτελεσματικότητας, εφόσον συγκεκριμένο κράτος μέλος στο οποίο δεν θα επιτρεπόταν να συμμετάσχει στη λήψη ενός μέτρου για την ανάπτυξη του κεκτημένου Σένγκεν θα μπορούσε, παρά ταύτα, να συμμετάσχει τελικά στο οικείο

μέτρο μέσω ακριβώς της *ad hoc* διαδικασίας. Το καθεστώς αυτό θα ήταν, ως εκ τούτου, ασύμβατο προς τη λύση την οποία έδωσε το Δικαστήριο με τις αποφάσεις του Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου (C-77/05, EU:C:2007:803), και Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου (C-137/05, EU:C:2007:805).

- 19 Το Βασίλειο της Ισπανίας υπενθυμίζει επίσης ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει, με την απόφαση Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου (C-482/08, EU:C:2010:631), ότι τα κράτη μέλη που συμμετέχουν στο κекτημένο Σένγκεν δεν οφείλουν να προβλέπουν ειδικά μέτρα προσαρμογής για τα λοιπά κράτη μέλη.
- 20 Εξάλλου, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur έρχεται σε κατάφωρη αντίθεση με το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν, στο μέτρο η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο αντιμετωπίζονται ως τρίτες χώρες, τα δύο αυτά κράτη μέλη περιέρχονται σε θέση ευνοϊκότερη από των υπολοίπων κρατών μελών, οι συμφωνίες στις οποίες αναφέρεται το ως άνω άρθρο 19 περιέχουν διατάξεις σχετικές με το κόστος της εφαρμογής τους και, τέλος, το σύστημα που απορρέει από τις σχετικές συμφωνίες καταλήγει σε κατακερματισμό ως προς τη διαχείριση του ζητήματος της διελεύσεως των εξωτερικών συνόρων. Έτσι, κατά το προσφεύγον, ο νομοθέτης της Ένωσης δημιούργησε παρανόμως μια ιδιαίτερη κατάσταση η οποία δεν προβλέπεται από το πρωτογενές δίκαιο και αντιβαίνει στον σκοπό που επιδιώκει το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν.
- 21 Το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο επισημαίνουν ότι ο όρος «συμμετοχή» χρησιμοποιείται στο πρωτόκολλο Σένγκεν σε σχέση τόσο με τη συμμετοχή στη λήψη μέτρων για την ανάπτυξη του κекτημένου Σένγκεν όσο και με τη συμμετοχή στην εφαρμογή διατάξεων που έχουν ήδη θεσπιστεί και καλύπτονται από αυτό το κекτημένο. Εν προκειμένω, η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο δεν έχουν συμμετάσχει στη θέσπιση του κανονισμού Eurosur ούτε και στην εφαρμογή του, όπως υπενθυμίζεται και με τις αιτιολογικές σκέψεις 20 και 21 του κανονισμού αυτού.
- 22 Το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, η Ιρλανδία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή συμφωνούν ότι το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur προβλέπει, στην πραγματικότητα, ένα είδος περιορισμένης συνεργασίας, η οποία διευκολύνει την επίτευξη των σκοπών του συστήματος Eurosur, χωρίς η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο να εξομοιώνονται με τα κράτη που συμμετέχουν στις διατάξεις του κекτημένου Σένγκεν οι οποίες αφορούν τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων. Ειδικότερα, τα διαφορετικά όρια που τίθενται ως προς το πεδίο των συμφωνιών στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 19 σημαίνουν ότι δεν είναι δυνατόν οι συμφωνίες αυτές να έχουν ως συνέπεια την ένταξη ούτε της Ιρλανδίας ούτε του Ηνωμένου Βασιλείου στο κοινό πλαίσιο που θεσπίζεται με τον συγκεκριμένο κανονισμό.
- 23 Το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή ισχυρίζονται, επιπλέον, ότι αποκλειστικό αντικείμενο των άρθρων 4 και 5 του πρωτοκόλλου Σένγκεν είναι η ρύθμιση των περιπτώσεων στις οποίες η Ιρλανδία ή το Ηνωμένο Βασίλειο ζητούν να συμμετάσχουν σε κάποιον τομέα του κекτημένου Σένγκεν, και όχι της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται στα συγκεκριμένα κράτη μέλη όταν δεν έχουν υποβάλει τέτοιο αίτημα.
- 24 Επιπλέον, η λύση την οποία προτείνει το Βασίλειο της Ισπανίας θα κατέληγε, κατά την άποψη του Κοινοβουλίου, να αντιμετωπίζονται η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο με μεγαλύτερη επιφυλακτικότητα απ' ό,τι οι τρίτες χώρες.
- 25 Τέλος, το Συμβούλιο, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν το επιχείρημα του Βασιλείου της Ισπανίας ότι η εφαρμογή του 19 του κανονισμού Eurosur θα έχει διάφορες ολέθριες επιπτώσεις, τονίζοντας ιδίως ότι η πολυπλοκότητα την οποία ενδέχεται να συνεπάγεται η σύναψη συμφωνιών συνεργασίας όχι μόνο δεν θέτει σε κίνδυνο τους σκοπούς του πρωτοκόλλου Σένγκεν, αλλά συνδέεται

άρρηκτα με τον τρόπο που υλοποιείται στην πράξη τόσο η ενισχυμένη συνεργασία εντός του χώρου Σένγκεν όσο και η επιθυμητή, πιο περιορισμένη συνεργασία με τις γειτονικές τρίτες χώρες και με τα μη συμμετέχοντα κράτη μέλη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 26 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου Σένγκεν εξουσιοδοτεί 25 κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων δεν καταλέγονται ούτε η Ιρλανδία ούτε το Ηνωμένο Βασίλειο, να καθιερώσουν ενισχυμένη συνεργασία μεταξύ τους στους τομείς του κекτημένου Σένγκεν.
- 27 Δεδομένου ότι η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο δεν συμμετέχουν σε όλες τις διατάξεις του κекτημένου Σένγκεν, τα δύο αυτά κράτη μέλη βρίσκονται σε μια ιδιαίτερη κατάσταση, η οποία στο πρωτόκολλο Σένγκεν έχει ληφθεί υπόψη με δύο τρόπους (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, C-77/05, EU:C:2007:803, σκέψη 57).
- 28 Αφενός, το άρθρο 4 του ως άνω πρωτοκόλλου παρέχει στα συγκεκριμένα δύο κράτη μέλη την ευχέρεια να ζητήσουν, ανά πάσα στιγμή, να συμμετάσχουν σε όλες ή σε ορισμένες από τις διατάξεις του κекτημένου Σένγκεν, όπως αυτό ισχύει κατά τον χρόνο υποβολής του σχετικού αιτήματος. Αφετέρου, το άρθρο 5 του εν λόγω πρωτοκόλλου, το οποίο αφορά ειδικότερα την υιοθέτηση προτάσεων και πρωτοβουλιών που στηρίζονται στο κекτημένο, αναγνωρίζει στα δύο κράτη μέλη τη δυνατότητα να επιλέξουν αν θα συμμετάσχουν στη λήψη ενός τέτοιου μέτρου, η επιλογή όμως αυτή τους προσφέρεται μόνον εφόσον το οικείο μέτρο είτε εντάσσεται σε κάποιον τομέα του κекτημένου Σένγκεν στον οποίο το αντίστοιχο κράτος μέλος μετέχει ήδη κατόπιν αιτήματός του, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 του ίδιου πρωτοκόλλου, είτε αποτελεί περαιτέρω ανάπτυξη τέτοιου τομέα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, C-77/05, EU:C:2007:803, σκέψεις 58, 62 και 65, καθώς και Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, C-482/08, EU:C:2010:631, σκέψη 61).
- 29 Σημειωτέον στο σημείο αυτό ότι, μολονότι κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν και δυνάμει των αποφάσεων 2000/365 και 2002/192 η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο συμμετέχουν σε ορισμένες διατάξεις του κекτημένου Σένγκεν, η συμμετοχή τους αυτή δεν επεκτείνεται σε εκείνες τις διατάξεις του κекτημένου οι οποίες αφορούν τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων.
- 30 Επομένως, η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο μπορούν να συμμετάσχουν είτε στις διατάξεις του κекτημένου Σένγκεν οι οποίες ισχύουν στον συγκεκριμένο τομέα είτε στην υιοθέτηση προτάσεων και πρωτοβουλιών που στηρίζονται στο κекτημένο και αφορούν τον ίδιο αυτόν τομέα, μόνον εφόσον υποβάλουν προηγουμένως σχετικό αίτημα, το οποίο γίνει εν συνεχεία δεκτό με απόφαση του Συμβουλίου που θα εκδοθεί σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν.
- 31 Κατά συνέπεια, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν μπορεί εγκύρως να θεσπίσει διαδικασία διαφορετική από εκείνη του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου, ανεξαρτήτως αν είναι αυστηρότερη ή ελαστικότερη, προκειμένου να επιτρέψει τη συμμετοχή είτε της Ιρλανδίας είτε του Ηνωμένου Βασιλείου σε τέτοιες διατάξεις ή στην υιοθέτηση τέτοιων προτάσεων και πρωτοβουλιών (βλ., στο πνεύμα αυτό, απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-133/06, EU:C:2008:257, σκέψη 56).
- 32 Ούτε επιτρέπεται να προβλέψει ο νομοθέτης της Ένωσης δυνατότητα των κρατών μελών να συνάπτουν μεταξύ τους συμφωνίες με ανάλογο αποτέλεσμα.
- 33 Εν προκειμένω, το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur, ο οποίος συνιστά ανάπτυξη του κекτημένου Σένγκεν στον τομέα της διελεύσεως των εξωτερικών συνόρων, προβλέπει τη δυνατότητα καθιερώσεως συνεργασίας με σκοπό την ανταλλαγή πληροφοριών, δυνάμει διμερών ή πολυμερών συμφωνιών

μεταξύ της Ιρλανδίας ή του Ηνωμένου Βασιλείου και ενός ή περισσοτέρων γειτονικών κρατών μελών, χωρίς να απαιτείται προηγουμένως η έκδοση, βάσει του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν, αποφάσεως του Συμβουλίου που να επιτρέπει μια τέτοια συνεργασία.

- 34 Λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου των συμφωνιών αυτών, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur επιτρέπει στην Ιρλανδία ή στο Ηνωμένο Βασίλειο να συμμετάσχουν στην υιοθέτηση οποιασδήποτε προτάσεως ή πρωτοβουλίας στηριζόμενης στο κερτημένο Σένγκεν και σχετικής με τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων.
- 35 Αντιθέτως, στον βαθμό που οι συμφωνίες αυτές έχουν ως αντικείμενο την καθιέρωση μιας συνεργασίας μεταξύ, αφενός, της Ιρλανδίας ή του Ηνωμένου Βασιλείου και, αφετέρου, ενός ή περισσοτέρων γειτονικών κρατών μελών, είναι αναγκαίο, προκειμένου να εκτιμηθεί το βάσιμο του μοναδικού λόγου ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει το Βασίλειο της Ισπανίας προς στήριξη της προσφυγής του, να διευκρινιστεί αν η συνεργασία αυτή μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συμμετοχή» στις διατάξεις του κανονισμού Eurosur, κατά την έννοια του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν.
- 36 Συναφώς, επισημαίνεται κατ' αρχάς, αφενός, ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις 20 και 21 του κανονισμού Eurosur προκύπτει ότι η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο δεν δεσμεύονται από τον συγκεκριμένο κανονισμό ούτε εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του και, αφετέρου, ότι το άρθρο 19 του ίδιου κανονισμού επ' ουδενί προβλέπει ότι αντικείμενο των συμφωνιών στις οποίες αναφέρεται είναι να μεταβληθεί η κατάσταση αυτή.
- 37 Εν συνεχεία, από τα άρθρα 1 και 4 του κανονισμού Eurosur καθίσταται σαφές ότι ο κανονισμός αυτός δημιουργεί ένα κοινό πλαίσιο για την ανταλλαγή πληροφοριών και για τη συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών και του Οργανισμού, το οποίο αναλύεται στα έξι στοιχεία που απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού. Οι συμφωνίες όμως στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur αφορούν, όπως ορίζεται στο άρθρο 19, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, μόνο δύο από τα έξι αυτά στοιχεία, καθόσον επιτρέπεται να προβλέπουν την ανταλλαγή πληροφοριών αποκλειστικώς με τα εθνικά κέντρα συντονισμού εκείνων των κρατών μελών που έχουν συνάψει τέτοια συμφωνία και υπό την προϋπόθεση ότι πρόκειται για πληροφορίες που περιέχονται στις εθνικές εικόνες της κατάστασης τις οποίες διαβιβάζουν τα αντίστοιχα κράτη μέλη.
- 38 Αυτός ο περιορισμός του αντικειμένου των συμφωνιών στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur σημαίνει ειδικότερα, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 27 και 31 των προτάσεών του, ότι οι οικείες συμφωνίες δεν είναι δυνατό να ιδρύουν σχέσεις μεταξύ της Ιρλανδίας ή του Ηνωμένου Βασιλείου και του Οργανισμού, καθώς και ότι αποκλείεται κάθε άμεση πρόσβασή τους, εν αντιθέσει προς την απεριόριστη πρόσβαση που έχουν, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, τα λοιπά κράτη μέλη στο δίκτυο επικοινωνίας, στην ευρωπαϊκή εικόνα της κατάστασης και στην κοινή προσυνοριακή εικόνα, στα στοιχεία δηλαδή τα οποία αποτελούν την καρδιά του κοινού πλαισίου που θεσπίζεται με τον κανονισμό.
- 39 Επιπλέον, οι συμφωνίες στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur δεν επιτρέπεται να αφορούν ούτε το επιχειρησιακό σκέλος του κανονισμού αυτού, ήτοι την ικανότητα ανταπόκρισης στα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών, που αποτελεί το αντικείμενο των άρθρων 14 έως 16 του κανονισμού.
- 40 Τέλος, τονίζεται ότι στο άρθρο 19, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού Eurosur διευκρινίζεται ποιες ακριβώς πληροφορίες μπορούν να διαβιβάζουν η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο βάσει των συμφωνιών στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 19 του κανονισμού. Πιο συγκεκριμένα, δεν επιτρέπεται να ανταλλάσσονται με την Ιρλανδία ή το Ηνωμένο Βασίλειο ούτε οι πληροφορίες για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 9, παράγραφος 10, του εν λόγω κανονισμού ούτε πληροφορίες που παρέχουν, εντός του πλαισίου Eurosur, ο Οργανισμός ή κράτος μέλος μη συμβαλλόμενο σε τέτοια συμφωνία, εκτός αν έχει δοθεί προηγούμενη συγκατάθεση από τον Οργανισμό ή από το οικείο κράτος μέλος.

- 41 Εξ αυτών συνάγεται, αφενός, ότι η συνεργασία την οποία επιτρέπει το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur μπορεί να αφορά ένα περιορισμένο μόνον τμήμα των τομέων που διέπονται από τον συγκεκριμένο κανονισμό, και αφετέρου, ότι, ακόμη και στους τομείς αυτούς, οι συμφωνίες στις οποίες αναφέρεται το ως άνω άρθρο δεν παρέχουν ούτε καν έμμεση πρόσβαση στις πληροφορίες που ανταλλάσσονται εντός του θεσπιζόμενου με τον εν λόγω κανονισμό πλαισίου, αν τα κράτη μέλη τα οποία διαβίβασαν τις σχετικές πληροφορίες δεν έχουν δώσει προηγουμένως τη συγκατάθεσή τους.
- 42 Επομένως, οι συμφωνίες στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur καθιστούν μεν δυνατή την καθιέρωση μιας μορφής περιορισμένης συνεργασίας μεταξύ, αφενός, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου, και αφετέρου, ενός ή περισσοτέρων γειτονικών κρατών μελών, πλην όμως δεν μπορούν να εξομοιώσουν την Ιρλανδία ή το Ηνωμένο Βασίλειο με τα λοιπά κράτη μέλη, στον βαθμό που οι συμφωνίες αυτές δεν επιτρέπεται να προβλέπουν, για τα δύο πρώτα κράτη μέλη, υποχρεώσεις και δικαιώματα αντίστοιχα προς εκείνα τα οποία έχουν τα λοιπά κράτη μέλη στο πλαίσιο του όλου συστήματος Eurosur ή, τουλάχιστον, ενός σημαντικού μέρους αυτού.
- 43 Εντούτοις, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει, εν αντιθέσει προς το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ότι ακόμη και μια μορφή περιορισμένης συνεργασίας πρέπει να θεωρείται ως συμμετοχή κατά την έννοια του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν, όπερ σημαίνει, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, ότι, παρά τα όρια που τίθενται στη συνεργασία την οποία προβλέπει το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur, η τελευταία αυτή διάταξη αντιβαίνει στο πρωτόκολλο.
- 44 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για την ερμηνεία μιας διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνονται υπόψη το γράμμα της, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, και οι σκοποί που επιδιώκει (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, C-77/05, EU:C:2007:803, σκέψη 55, καθώς και van der Helder και Farrington, C-321/12, EU:C:2013:648, σκέψη 36).
- 45 Όσον αφορά, πρώτον, το γράμμα του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν, επισημαίνεται ότι από τη διατύπωση της συγκεκριμένης διατάξεως προκύπτει ότι η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο μπορούν ανά πάσα στιγμή να ζητήσουν να συμμετάσχουν σε μερικές ή σε όλες τις διατάξεις του κεκτημένου Σένγκεν. Αντιθέτως, στο άρθρο 4 δεν γίνεται λόγος για ευχέρεια του Συμβουλίου να ρυθμίζει, χρησιμοποιώντας τη διαδικασία του άρθρου αυτού, τον βαθμό της προαναφερθείσας συμμετοχής, προβλέποντας ως προς τα εν λόγω δύο κράτη μέλη, μια περιορισμένη ή κατάλληλα προσαρμοσμένη εφαρμογή των διατάξεων στις οποίες θα τους επιτρέπεται να συμμετάσχουν, όπως αυτή που περιγράφεται στο άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur.
- 46 Όσον αφορά, δεύτερον, το πλαίσιο όπου εντάσσεται το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν, υπογραμμίζεται κατ' αρχάς ότι στο προοίμιο του πρωτοκόλλου διευκρινίζεται ότι η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο έχουν τη δυνατότητα να «αποδεχθούν» διατάξεις του κεκτημένου Σένγκεν, από το οποίο συνάγεται ότι αντικείμενο του άρθρου 4 του ως άνω πρωτοκόλλου είναι η θεσμοθέτηση μιας διαδικασίας για την πλήρη και συνολική προσχώρηση των συγκεκριμένων κρατών μελών στις ισχύουσες διατάξεις του κεκτημένου, και όχι η θέσπιση μηχανισμών περιορισμένης συνεργασίας στους τομείς του πρωτοκόλλου στους οποίους τα εν λόγω κράτη μέλη δεν έχουν ζητήσει να συμμετάσχουν. Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ο όρος «αποδεχθούν» χρησιμοποιείται και στο άρθρο 7 του ίδιου πρωτοκόλλου, όσον αφορά τα νέα κράτη μέλη που προσχωρούν στην Ένωση.
- 47 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι τόσο στο προοίμιο του πρωτοκόλλου Σένγκεν όσο και στο άρθρο 1 του πρωτοκόλλου αυτού καθίσταται σαφές ότι η ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της Ένωσης στηρίζεται στις διατάξεις των Συνθηκών σχετικά με την ενισχυμένη συνεργασία.
- 48 Ειδικότερα, από τον τίτλο III του έκτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ και, πιο συγκεκριμένα, από το άρθρο 327 ΣΛΕΕ προκύπτει ότι διαρθρωτικό στοιχείο κάθε ενισχυμένης συνεργασίας είναι η διάκριση ανάμεσα στα συμμετέχοντα κράτη, τα οποία δεσμεύονται από τις πράξεις που εκδίδονται εντός του συγκεκριμένου πλαισίου, και από τα μη συμμετέχοντα κράτη, τα οποία δεν δεσμεύονται. Η μετάβαση

από το καθεστώς του μη συμμετέχοντος στο καθεστώς του συμμετέχοντος κράτους μέλους ρυθμίζεται, κατά κανόνα, από το άρθρο 331 ΣΛΕΕ και συνεπάγεται, όπως υποδηλώνεται στο άρθρο αυτό, τη δέσμευση του οικείου κράτους μέλους να εφαρμόσει τις πράξεις που έχουν ήδη εκδοθεί στο πλαίσιο της επίμαχης ενισχυμένης συνεργασίας.

- 49 Το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν, το οποίο εφαρμόζεται αντί του άρθρου 331 ΣΛΕΕ στο πλαίσιο της ενισχυμένης συνεργασίας στους τομείς του κεκτημένου Σένγκεν, πρέπει επομένως να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντικείμενό του είναι να δημιουργήσει τις συνθήκες για να εξομοιωθούν η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο, όσον αφορά ορισμένες από τις ισχύουσες διατάξεις του κεκτημένου Σένγκεν, με τα κράτη μέλη που συμμετέχουν στο κεκτημένο, και όχι να ρυθμίσει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των συγκεκριμένων δύο κρατών μελών στις περιπτώσεις όπου επιλέγουν να παραμείνουν, σε ορισμένους τομείς, εκτός του πλαισίου της ενισχυμένης αυτής συνεργασίας.
- 50 Τρίτον, επισημαίνεται ότι είναι απορριπτέο το επιχείρημα του Βασιλείου της Ισπανίας ότι, αν γινόταν δεκτό ότι είναι νόμιμη η θεσμοθέτηση μορφών περιορισμένης συνεργασίας με την Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο, τούτο θα αντέβαινε στον σκοπό τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν.
- 51 Πράγματι, αφενός, από τη γενική οικονομία του πρωτοκόλλου Σένγκεν, από τη σχετική με το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου δήλωση 45 για την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της Ένωσης, καθώς και από την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας συνάγεται ότι τα άρθρα 4 και 5 του πρωτοκόλλου Σένγκεν δεν πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι επιβάλλουν στην Ιρλανδία και στο Ηνωμένο Βασίλειο την υποχρέωση να συμμετάσχουν στο σύνολο του κεκτημένου Σένγκεν, αποκλείοντας οποιαδήποτε μορφή περιορισμένης συνεργασίας με αυτά τα κράτη μέλη (βλ., στο πνεύμα αυτό, απόφαση Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, C-77/05, EU:C:2007:803, σκέψη 66).
- 52 Αφετέρου, τονίζεται ότι τυχόν ερμηνεία του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν υπό την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται σε μορφές περιορισμένης συνεργασίας επ' ουδενί αναιρεί την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου αυτού, εφόσον η ως άνω ερμηνεία δεν σημαίνει ότι παρέχεται στην Ιρλανδία και στο Ηνωμένο Βασίλειο ούτε η δυνατότητα να αποκτήσουν δικαιώματα αντίστοιχα προς εκείνα των λοιπών κρατών μελών στο πλαίσιο των προβλεπομένων από τις ισχύουσες διατάξεις του κεκτημένου Σένγκεν, ούτε η δυνατότητα να συμμετάσχουν στην υιοθέτηση προτάσεων και πρωτοβουλιών στηριζόμενων σε διατάξεις του εν λόγω κεκτημένου, χωρίς να έχει προηγουμένως επιτραπεί η συμμετοχή τους στις οικείες διατάξεις κατόπιν ομόφωνης αποφάσεως του Συμβουλίου εκδοθείσας βάσει του ίδιου αυτού άρθρου.
- 53 Επιπλέον, το γεγονός ότι τα κράτη μέλη που συμμετέχουν στο κεκτημένο Σένγκεν δεν είναι υποχρεωμένα, όταν εξελίσσουν και βαθαίνουν την ενισχυμένη συνεργασία την οποία εξουσιοδοτήθηκαν να καθιερώσουν δυνάμει του άρθρου 1 του πρωτοκόλλου Σένγκεν, να προβλέπουν ειδικά μέτρα προσαρμογής για τα λοιπά κράτη μέλη (απόφαση Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, C-482/08, EU:C:2010:631, σκέψη 49), δεν σημαίνει ότι απαγορεύεται στον νομοθέτη της Ένωσης να θεσπίζει τέτοια μέτρα, επιτρέποντας ιδίως ορισμένες μορφές περιορισμένης συνεργασίας με τα τελευταία αυτά κράτη, εφόσον το κρίνει σκόπιμο.
- 54 Άλλωστε, μια αντίθετη λύση θα μπορούσε να παρακωλύσει την πλήρη επίτευξη των σκοπών του κεκτημένου Σένγκεν, καθόσον θα περιόριζε, παραδείγματος χάρη, την αποτελεσματικότητα της επιτηρήσεως των εξωτερικών συνόρων στις γεωγραφικές περιοχές οι οποίες γειτνιάζουν με το έδαφος των κρατών που δεν συμμετέχουν στον καλυπτόμενο από το κεκτημένο Σένγκεν τομέα της διευθέσεως των εξωτερικών συνόρων.

- 55 Το ως άνω συμπέρασμα δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση ακόμη και αν θεωρηθεί ότι η θεσμοθέτηση μορφών περιορισμένων συνεργασίας έχει αποδεδειγμένα ως συνέπεια τον κατακερματισμό των κανόνων οι οποίοι έχουν εφαρμογή στον συγκεκριμένο τομέα, δεδομένου ότι η καθιέρωση ενισχυμένης συνεργασίας οδηγεί αναπόφευκτα σε μερικό, τουλάχιστον, κατακερματισμό των κανόνων που ισχύουν για τα κράτη μέλη στον οικείο τομέα.
- 56 Συνακόλουθα, πρέπει να θεωρηθεί ως άνευ σημασίας το γεγονός ότι η θέση της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου είναι, υπό το πρίσμα του κοινού πλαισίου που θεσπίζεται με τον κανονισμό Eurosur, διαφορετική από εκείνη των λοιπών κρατών μελών και, σε κάποιον βαθμό, συγκρίσιμη με την αντίστοιχη των τρίτων χωρών.
- 57 Σημειωτέον δε ότι το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur μπορεί να συμβάλει στην άμβλυση αυτού του κατακερματισμού, στο μέτρο που θέτει συγκεκριμένα όρια ως προς το περιεχόμενο των συμφωνιών τις οποίες επιτρέπεται να συνάπτουν τα κράτη μέλη με την Ιρλανδία και με το Ηνωμένο Βασίλειο στον τομέα της ανταλλαγής πληροφοριών σχετικών με τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων.
- 58 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μορφές περιορισμένης συνεργασίας δεν αποτελούν μορφή συμμετοχής κατά την έννοια του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου Σένγκεν.
- 59 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των διαπιστώσεων που περιλαμβάνονται στη σκέψη 42 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 19 του κανονισμού Eurosur δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι προβλέπει δυνατότητα των κρατών μελών να συνάπτουν συμφωνίες με τις οποίες καθίσταται δυνατή η συμμετοχή της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου στις ισχύουσες διατάξεις του κεκτημένου Σένγκεν, στον τομέα της διελεύσεως των εξωτερικών συνόρων.
- 60 Κατά συνέπεια, ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει το Βασίλειο της Ισπανίας είναι απορριπτός στο σύνολό του και, ως εκ τούτου, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 61 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο ζήτησαν την καταδίκη του Βασιλείου της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα, το τελευταίο πρέπει, εφόσον ηττήθηκε ως προς τον μοναδικό λόγο ακυρώσεως που προέβαλε, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.
- 62 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 140, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, η Ιρλανδία, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Επιτροπή φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Η Ιρλανδία, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)